

เริ่มต้นการเป็นครูดอย

นำเสนอเมื่อ : 23 ก.ย. 2551

ผมชื่อ นายจิตติชัย พลศรี จบปริญญาตรี วิชาเอกการศึกษาจากระบบ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา เป็นชาวอำเภอหนองบัวแดงจังหวัดชัยภูมิครับ ดีใจที่มีโอกาสหาประสบการณ์ชีวิตได้มีโอกาสไปสอบเป็นครูอาสาสมัครการศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดตาก ได้มีโอกาสไปทำงานที่ศูนย์บริการการศึกษาออกโรงเรียนอำเภอท่าสองยาง 1 ตุลาคม 2538 หมู่บ้านที่ข้าพเจ้าไปทำงานครั้งแรกชื่อหมู่บ้านป้อหยาลู ระยะทางจากตัวอำเภอไปถึงปากทาง 25 กิโลเมตร จากปากทางต้องเดินด้วยเท้าประมาณ 3 ชั่วโมงครับหมู่บ้านที่ไปทำงานนั้นะครับเป็นหมู่บ้านเผ่ากระเหรี่ยง มี 50 ครัวเรือน

ผมไปสอนหนังสือชาวบ้านยังไม่มีโรงเรียนสอนครับหรือที่เรียกทางการว่าศูนย์การเรียนชุมชนชาวไทยภูเขาบ้านป้อหยาลูครับผมไปอาศัยชาวบ้านสอนหนังสือครับ นำเอาเงินจริงจริงครับ อาศัยความอดทน ครับชาวบ้านที่นี่ใจดีทุกคนครับ ชาวบ้านพูดภาษาไทยได้นิดหน่อยได้ 2 คนนะครับ

พอเป็นلامแปลจากภาษาปากกะญอเป็นภาษาไทยครับ

สำเนียงการพูดก็ไม่ชัดเจนครีบผมเป็นครูคนแรกของหมู่บ้านนี้ครับผมได้เรียนรู้ภาษากระเหรี่ยงจากชุมชนแห่งนี้ครับ การปกครองในหมู่บ้านมีผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ปกครองลูกบ้าน ผมสอนหนังสืออยู่ชุมชนแห่งนี้ 1 ปีเต็ม

ฤดูฝนการเดินทางสนุกมากครับ ทั้งลุยน้ำ ลุยฝน ลุยตากครับ

หากนั้นะครับเขากลัวน้ำหรือมากเลยนะครับการเดินทางดอยเป็นการทำทนายชีวิตครับ

อาหารการกินชาวบ้านเผ่าปากกะญอเขาใจดีครับ มีผักกลับจากไรนาที่นำมาฝากครู มีข้าวก็นำมาฝากครู

ถาครูคนไหนปฏิบัติตัวดีมีความซื่อสัตย์ อยู่ในศีล 5 จะอยู่ได้อย่างสบายมากครับ

การปฏิบัติตัวเราต้องปฏิบัติให้ดีเรารับปากกับพวกเขาแล้วต้องทำตามทีพูดจะอยู่อย่างสบายครับ

จะขึ้นดอยวันไหนห้ามผิดสัญญาะครับรักลูกเขาเหมือนลูกเรา มีอะไรเขาก็รักเราครับ ข้าว ผัก อาหาร

มีอะไรเขาก็นำมาให้ครูนะครับ ครับแล้วผมก็ย้ายไปหมู่บ้านแห่งใหม่ การเดินทางด้วยเท้า 8 ชั่วโมงเต็มครับ

ที่หมู่บ้านมอทีทะ หมู่ 9 ตำบลแม่อุสุ อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตากครับ ไปอยู่ 1 ปีครับ

การเดินทางฤดูฝนต้องใส่รองเท้ากันลื่นครับต้องลุยน้ำลุยฝนเหมือนกัน แล้วผมก็จากไปสอนที่หมู่บ้านคะแนคอทะ

หมู่ที่ 7 ตำบลแม่อุสุ การเดินทางต้องเดินด้วยเท้า ประมาณ 7 ชั่วโมงครับ หมู่บ้านนี้น่าสงสารมากครับ ผมไปทำงาน

มีคนเสียชีวิตด้วยไขมาราเรีย ประมาณ 5 คนครับ มีทั้งหนุ่มสาว พระสงฆ์ 1 รูป เด็กผู้ชาย 3 ขวบ หนึ่งคนครับ

พูดไปแล้วนะครับมีเรื่องหนึ่งนะครับ มีพระหนุ่มจากจังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน

เดินทางไปจำพรรษาที่หมู่บ้านแห่งนี้แต่อยู่ไม่ได้ครับหนีพรรษาเลยครับ

แกเคยพูดบอกกับผมว่าอยู่ลำบากมากเพราะทุกวันฉันขวิดกับน้ำพริกกับผักกับเกลือแกงอยากจะหนีจากหมู่บ้านแห่งนี้ครับ

เผ่าปากกะญอนั้นะครับผู้หญิงจะไปขอผู้ชายแต่งงานนะครับ ประเพณีเขาจะรักเดียวใจเดียวครับ

บ้านของเขาหรือที่พักก็มีบ้านหลังเล็กหลังใหญ่ตามฐานะครับ

ผมเคยชวนพวกเขามาเที่ยวบ้านผมที่จังหวัดชัยภูมิครับ บางคนทั้งชีวิตเขาไม่เคยเห็นรถบัส รถทัวร์

เคยเห็นแต่ช้างที่บ้านพวกเขาครับ

โรงเรียนการศึกษาออกโรงเรียนอำเภอท่าสองยางแห่งนี้ทำให้ชีวิตผมเข้มแข็งขึ้นมากครับในนามครูดอยครับ

หมู่บ้านแห่งนี้พื้นที่ติดกับอำเภออมก๋อย ตำบลแม่ตื่น จังหวัดเชียงใหม่ครับ